

Thing og Regjeringen havde fuldstændig Ret paa alle Punkter med Hensyn til de Arbeider, der foreslaas paa Regjeringens Forslag, saa er det alligevel en Kjendsgjerning, at man har en anden Mening i det andet Thing om de samme Sager, og saa er det jo en Selvfølge, at den Slags Ting ikke kan gennemføres i en Haandevending, det kan man sige sig selv er umuligt. Altsaa, at ville trykke Sligt til et Lovforslag om at modvirke Arbejdsløsheden, om at afhjælpe Sult og Nød, synes mig ikke at være heldigt. Saa kom det ærede Medlem til Slutning med en Bemærkning om, at dette Thing ikke vilde være med til at kaste Millioner i Grans; det vil jeg heller ikke være med til at tilraade, det vil jeg paa det Bestemteste forvare mig imod; men jeg kalder det ikke at kaste Millioner i Grans at gøre i dette Dieblit, hvad der kan gøres og med Billighed kan fordres, at der bør gøres, for at lindre Arbeidernes Nød, navnlig paa en Tid, da der er et stærkt økonomisk Tryk over det hele Land, medens Statskassen har store Summer, der ligge døde og ubrugte hen. Jeg turde vel ogsaa have Lov til at sige, at den store Masse af disse Summer, som ligge i Dødsbøddighed i Statskassen, ere for en meget stor Del Arbeidernes egne Penge.

Finansministeren (Estrup): Det er selvfølgelig for at udtale mig om Forslaget i sin Helhed, at jeg har taget Ordet; men før jeg gør det, kan jeg dog ikke undlade at gøre en Bemærkning til den ærede sidste Taler i Anledning af, hvad han sagde, og gøre den Bemærkning strax, medens hans Udtalelse er i frisk Minde. Han betegnede de store Beholdninger i Statskassen som liggende døde hen. Det er næsten en Fornærmelse mod Finansministeren; jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det er en af mine Opgaver at sørge for, at Staten indvinder saa stort et Udbytte som muligt af sine Beholdninger, og om det end kan være vanskeligt at indvinde et saa højt Udbytte deraf, som ønskeligt var, kan jeg dog forsikre det ærede Medlem om, at Staten indvinder gennem sin Administration større direkte Udbytte af disse Millioner, end om de bleve anvendte blot til at føde uden produktiv Arbejde.

Da Regjeringen bestemte sig til og erhvervede Hans Majestæts Tilladelse til at fremsætte dette Forslag, da gif Regjeringen ud fra, at det var en Kjendsgjerning, at der for Tiden var en ualmindelig stor Arbejdsløshed og som Følge deraf Nød til Stede. Man gif ud fra dette som en Kjendsgjerning, og jeg har under Behand-

lingen af Lovforslaget ikke indladt mig paa en Underjøgelse, en Drøftelse af, hvorfra denne Arbejdsløshed stammer. Jeg tror ikke, at det egentlig er til Gavn for Forslagets Fremme, om man altfor meget fordyber sig i Underjøgelse af, hvorfra Arbejdsløsheden og Nøden stammer; Kjendsgjerningen er uimodsigelig, den er der, og det glæder mig, at Udtalelserne i dette Thing ogsaa ere gaaede i den Retning, at der er al Anledning til at træffe alvorlige Foranstaltninger for at modvirke Arbejdsløsheden og for at afhjælpe Nøden. Naar det ærede Medlem for 7de Kreds (Madjen) bemærkede, at man vilde afhjælpe Arbejdsløsheden gennem den ny § 7, som er kommen ind i Lovforslaget, saa tilstaa jeg, at det aldeles ikke stemmer med mine Begreber om, hvad det vil sige at afhjælpe en Arbejdsløshed. Lovforslaget kalder sig: Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden samt til at formindskede den derved foranledigede Nød. Det forekommer mig at være ganske klart, at det er §§ 1 og 7 i det af Regjeringen fremsatte Forslag, som sigter til det Første, til at modvirke selve Arbejdsløsheden, hvorimod §§ 2—6 tage Sigte paa at lette Kommunerne Formindskelsen af den af Arbejdsløsheden følgende Nød. Nu forekommer det mig ganske klart, at naar man af disse to Paragrafer, der tage Sigte paa at modvirke Arbejdsløsheden, fjæver den ene ganske bort, den, som bemyndiger til at sætte betydelige Statsarbeider i Gang, saa bliver der i Virkeligheden kun forholdsvis lidt tilbage af det, som var paatænkt for at modarbejde selve Arbejdsløsheden. Der bliver kun tilbage § 1, Bemyndigelsen til at ublaane til Kommunerne til kommunale Arbeiders Sværkættelse. Jeg anser nu ikke denne § 1 for at være saa ganske uden Betydning, som det forekommer mig, at en æret Taler mente. Jeg antager, at en Kommune dog muligvis og ikke usandsynlig vilde bestemme sig til at forandre sin Arbejdsplan, naar den faar Pengene billig — og billigere Vilkaar kan man egentlig ikke have end et rentefrit Laan for en passende Tid — og at den ved Anvendelsen af disse billige Penge kan spare sig den kommunale Udgift til direkte Underhold af fattige eller Arbejdsløse. Det forekommer mig at være ret sandsynligt, at Kommunerne vilde benytte denne Paragraf, men selv om Kommunerne benyttede § 1 i den videste Udstrækning, saaledes at der bliver udlaant til Kommunerne til Sværkættelse af kommunale Arbeider en hel Million, saa er det dog klart nok, forekommer det mig, at den Arbejdsmængde, som derigennem staves, kun